

Ambrus Kyri életútinterjú

Készítette: Csatári Bence

A beszélgetés helyszíne és időpontja: Budapest, 2020. június 29.

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Csatári Bence:

A második világháborúban születni mindig nagy kalandot jelentett, ez a megállapítás az ön esetében hatványozottan igaz. Hogy is történt mindez?

Ambrus Kyri:

Édesanyám 1945. február 4-én hozott a világra, amikor éppen zajlott Budapest ostroma. A pesti oldalt már elfoglalták az oroszok, Budán viszont még heves harcok folytak. Szüleim a II. kerületi Csalogány és Jurányi utca sarkán lévő ház pincéjébe húzódva igyekeztek átvészelni a legnehezebb heteket, amikor megtörtént a csoda, és a sok halálozás után abban a sötét zugban, mindenféle orvosi segítség nélkül anyukám életet adott nekem. Rengeteg ember volt összezárva ott, idősek, felnőttek és gyerekek egyaránt. Egy néhány éves kislány minduntalan eltévesztette anyukám nevét, akit Margitnak hívtak, és Grétinek becézett gyakorlatilag a házból mindenki. A Gréti helyett valahogy a Kiri hangzású szó kerekedett ki ennek a kislánynak a szájából, gondolom, mintegy hangutánzó szóként. Amikor megszülettem, mondták neki az emberek, hogy megszületett a kis Kiri, merthogy engem is Margitnak kereszteltek, ahogy sokakat nálunk a családban. A személyi igazolványomba tehát Margit került, de senki nem szólított ezen a néven, mindenki Kyrinek ismert. Hivatalosan persze nem volt ilyen név, ezt csak az élet hozta így, de nekem teljesen megszokottá vált, ma is szeretem a nevemet. Aztán amikor már fellépni jártam a nyugati határsávba, Sopronba és Kőszegre, a határőrök mindig rácsodálkoztak, hogy a személyimben Margit, a hivatalos ORI¹-papírjaimban pedig Kyri szerepel. Sokszor akadékoskodtak is, mondván, hogy nem az enyém a működési engedély. Ennek elejét kellett vennem, és keresni egy olyan nevet, ami a lehető legközelebb áll a Kyrihez. Ez lett a Kyrilla, így jelenleg Ambrus Kyrilla szerepel a személyi igazolványomban.

Csatári Bence:

Milyen családban nevelkedett? Volt zenész a felmenői között?

Ambrus Kyri:

Szüleim egyetlen gyermeke vagyok, ezért minden jót megadtak nekem, ami a lehetőségeikből futotta. Harmonikus családi életet éltünk. Nem szenvedtünk hiányt semmiben, édesapám azt is szerette, ha többféle étel közül választhat egy-egy étkezés során,

---

¹ Az Országos rendező Iroda (ORI) belföldi koncertszervező monopólcég volt, amely 1958 és 1991 között működött, az Állami Hangverseny és Műsorigazgatóság jogutódjaként. Lakatos Éva, Keszler Pál, Bulányi László, Bali György és Gál Iván igazgatóként, majd a rendszerváltáskor Gödöllői Lajos kormánybiztosként állt az élén. Mint cenzurális intézmény, kiadta a működési engedélyeket, amennyiben az ORI-vizsgákon megfelelték a művészek, illetve megállapította a fellépti díjukat. A zenészeket tudásuk alapján A, B, C és D kategóriákba sorolta, amely egyúttal meghatározta fizetésüket is. A koncerteket az ORI egyrészt maga szervezte a vele szerződésben álló zenészeknek, másrészt a muzikusok által lekötött koncerteket előzetesen jóvá kellett hagynia.

és még ez is megadatott nekünk. Ő egyébként okleveles könyvvizsgálóként dolgozott, nem zenélt, és a nagyszülők között sem volt muzsikus.

Csatári Bence:

Mi volt az első meghatározó zenei élménye?

Ambrus Kyri:

Rádiót hallgatva figyeltem fel Brenda Lee² énekesnőre, nagyon megtetszett a hangja és az előadásmódja. Tizenöt évesen aztán kaptam karácsonyra egy Terta magnót, és sorra vettem fel a számait, sőt kamuangollal meg is tanultam a szövegeket, és még takarítás közben is énekeltem belőlük, különösen az *If You Love Me* című számot éreztem magamhoz közel. Ezek a dalok aztán a házibulijainkon is sokat forogtak, ahol a Nebuló együttes³ is játszott időnként. Ők mindig emlegették, hogy milyen sok zenészt ismernek a szakmából, de én nem különösebben tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget. Aztán 1961 áprilisában a Váci utcában összefutottam a Nebuló zenekar dobosával, Jinda Györggyel,⁴ aki éppen az ORI Semmelweis utcai székházába sietett a próbájukra: a május 1-jei felvonulás előtti gyülekezéskor a Népstadionban tartandó koncertet készítették elő. Mondta, hogy ha van kedvem, bemehetek hozzájuk, hivatkozzak csak rá, és még autogramot is kérhetek az ismert előadótól. Így is tettem, összeszedtem minden bátorságomat, és benéztem a próbára. Tátott szájjal bámultam, irgalmatlan nagy élmény volt, láttam a híres-neves Németh Lehelt,⁵ Kovács Erzsit,⁶ Hollós Ilonát⁷ és a Záray–Vámosi házaspárt.⁸ Sok színész is volt, de én az énekesekre koncentráltam. Aztán a próba végén a Nebuló tagjai megkérdezték, van-e kedvem valamit elénekelni velük, én meg csak az ominózus Brenda Lee-számot tudtam nekik mondani. Szépen lekísértek, jól is sikerült, aztán mindenki ment a maga dolgára.

Csatári Bence:

Látta őket aztán élesben is játszani?

Ambrus Kyri:

Mi az hogy! Ennél sokkal több is történt! Szóltak, hogy ha el tudok szakadni az iskolai kötelékeimből, akkor szívesen látnak a május 1-jei műsornál is a Népstadionban, nyugodtan ott lehetek a kulisszák mögött. Nagyon örültem ennek a lehetőségnek, így az

---

² Brenda Lee (1944) amerikai popénekesnő, a hatvanas évek elején még a Beatles is az előzenekarai közé tartozott. Miután 1957-ben megjelent *Dinamit* című dala, a „Kis Miss Dinamit” becenév terjedt el róla. Az 1960-as években minden más énekesnőnél többször szerepelt a slágerlisták élén.

³ A Nebuló Band 1960-ban alakult zenekonzervatóriumban járó fiatalokból. A tíztagú zenekar országszerte játszott egyetemi-, ifjúsági- és diákrendezvényeken, sőt még Bulgáriában is felléptek. 1964-ben jelent meg kislemezük *Africana* címmel, ami a Qualiton *Modern Jazz* című sorozatát gyarapította.

⁴ Jinda György dzsesszzenész játszott mások mellett Ráduly Mihállyal is a Speed Limited nevű formációban a hetvenes években, az Egyesült Államokban. 1990-ben fellépett a Petőfi Csarnokban Babos Gyula és Szakcsi Lakatos Béla társaságában.

⁵ Németh Lehel (1932–2005) az ötvenes évek második és a hatvanas évek első felének kiemelkedő táncdalénekes, sokak szerint az első nyugati típusú sztár Magyarországon. 1957-ben már a Magyar Televízió szilveszteri adásában énekelt. A kommunista sajtó üzleti vállalkozásai miatt 1963-tól kikezdte, ezért röviddel ezután emigrált, ami miatt minden slágerét betiltották, illetve mással énekellették el.

⁶ Kovács Erzsi (1928–2014) az ötvenes-hatvanas évek fordulóján a legnépszerűbb táncdalénekesnő.

⁷ Hollós Ilona (1920–1993) A negyvenes években kezdődött karrierje, de táncdalénekesként a hatvanas évek végétől megszakadt a pályafutása. A Magyar Rádió befolyásos zeneszerzőjének, Bágya Andrásnak a felesége volt egy ideig.

⁸ Vámosi János (1925–1997) eMeRTon-díjas énekes. A hazai tánczene egyik jelentős alakja volt már az ötvenes évek elejétől, akárcsak felesége, Záray Márta (1926–2001), aki vele együtt kapta az említett kitüntetést.

osztályfőnökömnek egy alkalmas pillanatban beteget jelentettem, aztán uszgyi a színpad mögé! Addigra színültig telt a Népstadion, a műsor egy darabig a tervek szerint zajlott, aztán valamelyik fellépő késése miatt hirtelen, derült égből villámcsapásként elkezdtek engem kapacitálni, hogy lépjek fel a Nebuló zenekarral és énekeljem el velük az *If You Love Me-t*. Zavarba jöttem, köpni-nyelni nem tudtam, nem számítottam erre a fordulatra. Utólag nézve ez nyilván azt is jelentette, hogy az ezt megelőző próbán elégedettek lehettek velem. Nekem viszont abban a pillanatban az jutott először eszembe, hogy lebukok az osztályfőnököm és az osztálytársaim előtt. Rettentő kínos volt, miközben tényleg nem akartam 70 ezer ember előtt énekelni, én, aki addig csak házibulikban énekeltem. De feltétlenül ragaszkodott hozzám a konferanسیé is, aki adott a Nebuló zenekar véleményére. Egyre feszültebbé vált a helyzet, én meg kötöttem az ebet a karóhoz, mire a műsorvezető megragadott, és a pulóveremnél fogva húzott maga után a bemikrofonozott színpadra. Így aztán a közönség is tökéletesen hallotta, hogy megpróbáltam ellenállni, és azt kiáltoztam: én nem akarok énekelni! A publikum irtó jót mulatott, mert azt hitték, ez egy megrendezett jelenet, én meg magamban pironkodtam, hogy ilyen is csak velem fordulhat elő. Aztán nem volt mit tenni, már úgyis a színpadon álltam, úgyhogy rászántam magam, és elénekeltem azt az egy számot, amit tudtam. Soha nem gondoltam volna, hogy a zene ekkora hatással lehet az emberekre. A közönség ordított, tapsolt, őrjöngött, én meg nem tudtam, mi tévő legyek. Végül négyszer énekeltem el a Brenda Lee-dalt, mert csak az volt a repertoáromon, ennek ellenére igencsak belekóstoltam a siker ízébe.

Csatári Bence:

Az osztályfőnöke mit szólt mindehhez?

Ambrus Kyri:

Hála Istennek elsimult az ügy, a siker mindent felülírt, nem kaptam intőt. Apukám hamarabb hallotta, hogy felléptem a Népstadionban, mint ahogy hazaértem. Elég nagy büszkeség volt ez egy elsős gimnazista lánynak, és a szülők is így vélekedtek erről.

Csatári Bence:

Lett folytatás?

Ambrus Kyri:

Az, hogy Bánki László⁹ rendező, aki látta a szereplésem, 1961 szeptemberében felhívta a szüleimet, hogy menjünk be hozzá az ORI-ba. Annak kapcsán keresett bennünket, hogy akkoriban indították a Váci utcai Bartók teremben (ma a Pesti Színház van a helyén – a szerző) a *Zenés esti randevú* című esztrádműsorukat, és szerették volna, hogy én is fellépjek a produkcióban. Mivel még bőven kiskorú voltam, kellett a szülői engedély. Édesapám, aki nem volt egy engedékeny típus, belement, azzal a feltétellel, hogy nem romolhat az egyébként kitűnő bizonyítványom. Így eshetett meg, hogy 1961 októberétől egy jó fél évig szombatonként és vasárnaponként énekeltem ebben a műsorban. A mai napig őrzöm az első fellépőruhámat, ahogy a vonatkozó plakátokat is. Örületes sikerem volt, ami arra vezethető

---

⁹ Bánki László (1925–1996) 1953-ban a Magyar Filmgyártó Vállalatnál (MAFILM) helyezkedett el, 1955 és 1957 között a Magyar Rádiónál dolgozott. 1956-os tevékenysége miatt néhány évig szilenciumra ítélték. 1958-tól 1963-ig az ORI-nál tevékenykedett. 1963-ban került a Magyar Televízió Szórakoztató és Zenei Főosztályára, ahol szerkesztőként, dramaturgként, rovatvezetőként, majd főmunkatársként dolgozott 1990-ig. Ő indította útjára 1966-ban a táncdalfesztiválok sorozatát, és az 1970-es évek közepén a *Zenés TV Színházat*. Munkásságát 1976-ban Erkel Ferenc-díjjal, 1987-ben érdemes művész címmel, a televízióban pedig több elnöki nívódíjjal is elismerték. 1996. január 6-án forgatás közben halt meg Japánban.

vissza, hogy a korosztályomból akkor még nem volt senki táncdalénekes, csak a régi „öregek”. Azt is mondhatjuk, hogy én voltam az akkori Szandi,¹⁰ akinek előszeretettel írtak számokat az elismert szerzők. Így aztán az is elvitathatatlan, hogy én voltam Magyarországon az első tinisztár.

Csatári Bence:

Ekkor már járt énektanárhoz?

Ambrus Kyri:

Nyugodtan mondhatjuk, hogy autodidakta módon képeztem magam. A Magyar Rádióban Balassa P. Tamás¹¹ indított ugyan stúdióképzést, de ott sem az énektechnikát tanították, hanem az előadásmódot, többek között azt, hogyan lehet érthetően artikulálni. Oda felvételiztem, de először nem vettek fel, mert Bágya András¹² azt találta rám mondani, hogy üvöltő dervisekre nincs szükség. Aztán amikor már kezdett közszájon forogni a nevem, felhívtak, hogy nem kell felvételiznem, csak vegyek részt a rádió stúdiójának képzésén. Hangképzést azonban nem tanultam soha, ösztönösen jól csináltam. Ez akkor derült ki, amikor elmentem egy hivatásos komolyzenei énektanárhoz. Amikor különböző Mozart-dalokat¹³ énekeltetett, végiglapogatt, és megállapította, hogy jó a technikám, nem kellett tehát továbbképeznem magam. Azt mondta, ha rossz technikával énekelek, úgyis berekedek majd, de erre soha nem került sor a pályafutásom során. Egyszer sem kellett lemondanom fellépést pusztán azért, mert elment a hangom. Sőt, kottát sem tanultam meg olvasni, de nem is volt rá szükségem, mert ha meghallottam egy dallamot, bármikor tisztán vissza tudtam énekelni.

Csatári Bence:

A képzés során megtanult dalokból felvételek is készültek, ugye?

Ambrus Kyri:

Igen, és amik jól sikerültek, azokat Z-sítették, azaz rádiós műsorba szerkeszthetőnek nyilvánították. A felvételeken közreműködött a Magyar Rádió Táncczenekara, a Harmónia vokál, valamint a Stúdió 11 zenekar. Az itteni munkálatok azzal kezdődtek, hogy Balassa P. Tamás egy magnószalagra feljátszotta nekem a dallamot, azt hazavittem és megtanultam.

Csatári Bence:

Milyen érzésekkel hallgatta az első rádiófelvételt, amin a saját hangja volt hallható?

Ambrus Kyri:

---

¹⁰ Pintácsi Alexandra (1976), művésznevén Szandi, kétszeres eMeRTon-díjas énekesnő. Fenyő Miklós felfedezettje, 1989 novemberében jelent meg első albuma *Kicsi lány* címmel, és hetek alatt 270 ezer példányban fogyott el, amivel ő lett a legfiatalabb platinalemezkes könnyűzenei előadó Magyarországon.

¹¹ Balassa P. Tamás (1922–2010) zeneszerző, karmester, zongoraművész, hangszerelő, több táncdal-fesztiválon vezényelt. 1954-től 1959-ig tagja, illetve hangszerelője volt a Magyar Rádió Táncczenekarának, 1959 és 1985 között pedig ugyanitt tanított a tánczenei stúdióban. 1977-től 1982-ig vezetője volt az Országos Szórakoztatózenei Központ Stúdiójának. A sanzonbizottság munkájában is részt vett.

¹² Bágya András (1911–1992) eMeRTon-díjas zeneszerző, érdemes művész, a Kádár-rendszer könnyűzenei életének egyik meghatározó alakja. A Magyar Rádióban zenei rendezőként is elévülhetetlen érdemeket szerzett.

¹³ Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791) osztrák zeneszerző, a bécsi klasszikusok tagja, a zenetörténetben több száz éve maradandó jelentőségű szimfóniákat és operákat egyaránt írt. Legendás volt korán érő tehetsége, első zeneműveit hatévesen improvizálta.

Nagyon nem tetszett, mert nekem gyerekesnek tűnt a hangom. Az első szám, amit nekem írtak még a Bartók teremben való fellépéseimre, a *Ki hitte volna?* című volt, majd jött az *Autóstop*. Ezek kislemezen is megjelentek.

Csatári Bence:

Az ORI-vizsgát akkoriban nem lehetett megúszni.

Ambrus Kyri:

Kiskorúként eleinte csak ideiglenes működési engedélyt kaphattam, ami elég gyorsan ment. Bementem az ORI-székházba, ahol már vártak a „nagy emberek”. Énekeltem egy gyors és egy lassú számot egy számomra ismeretlen zongorista kíséretével, és már készen is voltunk. Amikor nagykorú lettem, akkor kaptam állandó működési engedélyt szólóéneklésre. A bérbesorolásunkat is ez a vizsga határozta meg. Amikor a pályámat kezdtem, az első öt évben gázsistopot rendelt el a Művelődésügyi Minisztérium, kereken 150 forint volt a fellépti díjam, amiből levonások után 141-et kaptam meg. Ezekből a 141 forintokból gyűjtöttem össze életem első autójának, egy Fiat 850-esnek az árát. Az öt év letelte után emeltek aztán 250-re a gázsit, majd az aktív éveim vége felé, a nyolcvanas évek közepén már 2500 forintos fellépti díjjal büszkélkedhettem. Ezekről is megvannak a papírjaim, ahogy a Bartók terem műsoraihoz kapcsolódó szerződéseim is. Utóbbiak arról szóltak, hogy esténként 75 forintot kapok. Annak viszont örülök, hogy a mai kollégáimnak már nem kell ezzel szenvedniük, mert világéletemben azt vallottam, hogy minden művész keressen annyit, amennyit megadnak érte, tehát ezt döntse el a piac, és ne a bürokraták, akiknek adott esetben semmi közük nincs a szakmához.

Csatári Bence:

Érdekes, amit mond, mert a pályatársai szinte egy emberként panaszkodnak, hogy jelenleg milyen észveszejtően kevés a nyugdíjuk. Hogy emlékszik, ezekből a 150 forintokból vont kilenc forintot milyen címszóval csípték le a gázsiból?

Ambrus Kyri:

Ez a kilenc forint tartalmazta a nyugdíjlevonást is. Sajnos, amikor nyugdíjba mentem, akkor kellett azzal szembesülnöm, hogy tőlem ugyan levonták, de a nyugdíjfolyósító intézetnek nem továbbították ezeket az összegeket, és bizony így jártak pályatársaim is, ezért olyan kevés a nyugdíjunk. Magyarán ellopták a pénzemet, vagyis a nyugdíjam egy részét. Ez a külföldi fellépéseimre is igaz, holott akkor a kinti gázsink tíz százalékát be kellett fizetnünk az Interkoncert¹⁴ számlájára. Jelenleg 64 ezer forint a nyugdíjam. Ebből nyilvánvalóan nem tudnék megélni, ugyanakkor előrelátó módon gondoskodtam magamról, így most nem nyomorgok, fenn tudom tartani a házamat és az autót is. Azok a szakmabeliek, akiknek ez ügyben tanácsokat adtam, a mai napig áldják a nevem, mert nincsenek túlságosan nagy anyagi gondjaik. Már egész fiatalon feltettem magamnak a kérdést: mi lesz, ha már nem énekelek, miből fogok megélni? Ezért fontoltam meg mindig, mire költök, és félretettem a nehezebb időkre.

---

¹⁴ A Külföldi Impresszálo Irodaként is emlegetett monopolszervezet 1960. július 1-jén vette fel a Nemzetközi Koncert Igazgatóság (NKI) nevet, ténylegesen azonban csak 1961. január 1-jétől végzett önálló tevékenységet. Zenei berkekben röviden Interkoncertként emlegették. Komoly- és könnyűzenei tevékenységet egyaránt folytatott, a külföldi produkciókat Magyarországra, míg a magyar előadókat külföldre menedzselte, több okból is erősen változó hatékonysággal. 1988 elején, a Kádár-rendszer szigorának enyhülésével megszűnt a monopóliumuk, de tevékenységüket még a rendszerváltás után is üzték.

Csatári Bence:

Visszatérve a szakmához, amikor a fiatalabb generáció feltűnt, mennyire nézett rájuk ferde szemmel a már befutott, idősebb énekesi gárda?

Ambrus Kyri:

Nem tudom, mennyire ízléses erről beszélni, de sajnos akadtak az idősebbek közül, akik eleinte nagyon csúnyán viselkedtek, de aztán rájöttek, hogy ha belegebednek, akkor is megjelenik az utánuk jövő nemzedék. A többség azonban nagyon kedvesen viszonyult hozzánk, felkarolt, sőt már-már haverként kezelt bennünket, hiszen együtt léptünk fel velük. Én a családomnak tartottam ezt a társaságot, és élveztem, amikor együtt utaztunk vidékre, jókat nevtünk, énekeltünk, még pénzt is kaptunk érte, majd jöttünk vissza. Elmondhatom, hogy nekem mindenki a barátom volt, mindenkivel jóban voltam, nem volt haragosom, remekül éreztem magam ebben a közegben.

Egy alkalommal, amikor módom volt belepillantani a mostani viszonyokba, sajnálattal tapasztaltam, hogy ma már nemhogy a családiasság, de még a barátság sem működik a zenés szakmában. A *Dáridó* című televíziós műsor forgatására voltam hivatalos 1999-ben, és azt láttam, hogy mindenki kifejezetten elkülönült a másiktól, alig köszöntek egymásnak, és mindenki az úgynevezett menedzserével állt csak szóba. Na, ilyen rideg környezet a mi időnkben nem volt jellemző. Igazából sajnálom a mai pályakezdőket és fiatal sztárokat, mert fogalmuk sincs, milyen jó hangulatban is el lehetne tölteni ezeket az órákat. Mi egymásért izgultunk annak idején a színpad mellett, és az előadások után is együtt szórakoztunk, ma meg – tisztelet a kivételnek – szinte ellenségesek egymással a zenészek. Ez valószínűleg a túlzott anyagiasságra vezethető vissza, hiszen ma arányait tekintve is jóval többet lehet keresni, mint a hatvanas-hetvenes években, így aztán nem csoda, ha a koncon jobban össze lehet veszni.

Csatári Bence:

Volt a korai pályafutásában egy icipici vargabetű is, amikor lehetősége adódott rá, hogy Angliában dolgozzon.

Ambrus Kyri:

1963 szilveszterét még élőben végigénekeltem a Magyar Televízióban, 1964 januárjában aztán elindulhattam békiszitternek, nem titkoltan azzal a szándékkal, hogy megtanuljak angolul. Édesapám testvérének a barátnője Londonban élt, ő küldött meghívólevelet a Belügyminisztériumba, hogy szívesen látna engem egy fél évre, és ennek során fedezi a költségeimet. Az engedélyt megkaptam, de az volt a piszkosul nehéz volt, hogy a tinisztárból hirtelen – igaz, csak egy rövid időre – vendégmunkás lettem, aki egy öt és egy hét éves kisgyerekekre vigyáz. Nem is nagyon akartam ott maradni, még levelet is írtam a szüleimnek, hogy hazamegyek, de édesapám tartotta bennem a lelket, és azt válaszolta, az angliai hónapjaim olyanok, mint a fiúknál a katonaság, aminek a végén majd felnőttként térhetek haza. Végül nem is bántam meg, hiszen megtanultam angolul, és 1964 májusától egy ottani ismerős srác segítségével bekerültem a BBC magyar szekciójába is, ahol egy Ember Miklós nevű fazon segített eligazodni a munkában. Narrátor voltam, cikkeket és más írásokat olvastam fel a rádióban. Aztán csináltak velem egy interjút, amelyben elmondtam, hogy otthon énekesnő vagyok. Ennek aztán lett egy későbbi, magyarországi következménye. Történt ugyanis, hogy amikor 1964 szeptemberében hazajöttem és becsatlakoztam az ORI műsorába, egyszer csak behívatott az igazgató, Keszler Pál.¹⁵ Jól próbára tett, mert azt

---

¹⁵ Keszler Pál (1929–1999) 1962-ben Lakatos Évától vette át az ORI vezetését. Őt váltotta 1977-ben Bali György, akit 1987-ben Bulányi László követett. Utóbbi 1988. november 4-én önkézzel vetett véget életének, minden bizonnyal az ORI-t ekkoriban érő, a pénzügyi visszaéléseket jogosan firtató gyanúsítások miatt. Így

blöffölte, hogy én azt nyilatkoztam a BBC-nek, hogy jobb Londonban bébiszitterkedni, mint itthon énekesnőnek lenni. Persze ilyet nem mondtam, az pedig, hogy itthon voltam, maga volt az élő cáfolat. Amikor rávágta, hogy ez nem igaz, és még azt is hozzátettem, hogy ennek bizonyítékául be tudom hozni a rádióműsor felvételét, hogy végighallgassuk, gyorsan visszakoztott, és ejtette a „vádát”. Ennyin múlt. Ha apukámék nem rögzítették volna az adást, ott álltam volna leforrázva, és bizonyíték híján meggyanúsítva azzal, hogy kvázi hazaáruló vagyok. Még belegondolni is rossz, és persze ezzel az ORI is rossz színben tűnt volna fel. Azt nem lehetett ugyan tudni, mi lett volna, ha kint maradok, de abban biztos vagyok, hogy nem lehettem volna énekesnő. A szüleimen és a munkámon kívül aztán a magyarországi szerelmem miatt is egyértelmű volt számomra, hogy haza kell jönnöm.

Csatári Bence:

Az ORI műsorai mindig biztos alapot jelentettek az énekesek és más művészek számára, de amiatt is érdemes róluk beszélni, mert a rendezőiroda által szervezett fellépéseken mindig történtek érdekes, izgalmas dolgok, ahogy a magánszervezésű haknikon is.

Ambrus Kyri:

Az ORI hivatalos műsorain túlmenően Szikora Jenő,¹⁶ Halmy Gábor és Liliom Károly is szervezett nekünk haknikat. Mindig hálával gondolok rájuk, hiszen sok fellépést nekik köszönhattunk. Történt egyszer, hogy Halmy Gáborral Miskolcra mentünk, és egy földön fekvő részeg emberre lettünk figyelmesek Gödöllőn, mellette a biciklijé. A menedzserünk úgy döntött, megvicceljük kicsit az illetőt, akit bepakoltunk a kocsinkba, és elhajtottunk vele egészen Miskolcig. Ő végigaludta az utat, és még akkor sem ébredt fel, amikor Miskolcon kiraktuk. Volt ebben némi pedagógiai célzat, azt viszont a mai napig nem tudom, mi történt vele ezután. Az az igazság, hogy Halmy Gábor mindezt azért tette, mert már elege lett abból, hogy vidéken állandóan részegeket kellett kerülgetnünk. Egyébként egy ilyen fellépés-sorozaton ismerkedtem meg a későbbi férjemmel, Pápai Faragó Lászlóval¹⁷ a Syrius együttesből.¹⁸ Halálosan beleszerettem, majd gyorsan össze is házasodtunk, de csak két és fél évet éltünk együtt. Ezután volt még egy házasságom az angol légitársaság budapesti kereskedelmi igazgatójával, aki egyébként az első udvarlóm volt. Vele összesen tizennégy évet töltöttünk együtt, rengeteget utaztunk, többek között emiatt és a fellépéseim miatt sem

---

került 1988 végén az ORI élére Gál Iván, aki mindössze 1989 tavaszáig maradt a posztján, ugyanis a cég élére Gödöllői Lajost nevezték ki először miniszteri biztostként, majd az ORI utolsó igazgatójának.

¹⁶ Az R-GO-t vezető Szikora Róbert édesapját, a szintén hivatásos zenész és a Kádár-rendszerben koncertszervezésre szakosodott Szikora Jenőt (1930–2003) nyolc hónapra tiltotta el a színpadtól az ORI 1975-ben tiltott koncertszervezésért, mert esetében bebizonyosodott a menedzselés – szocialista tevékenységektől idegen – vádja. Egy Kulturális Minisztériumban keletkezett levél úgy állította be őt, mint aki pusztán a szervezésért, munka nélkül szerezte a pénzt, mert nem lépett fel. Ennek alátámasztására hozta a tárca a csanádpalotai Kelemen László Művelődési Ház, a környei művelődési ház, a mezőkovácsházi és orosházi járási hivatal és a szentesi városi tanács művelődésügyi osztályának igazolásait. A menedzseltek között szerepelt Máté Péter és Ambrus Kyri, akik vallomásaikkal szintén megerősítették a fenti tényeket. Szikora egyébként a hatalom szemében visszaesőnek számított, mert az 5714/1971. számú művelődésügyi minisztériumi iratra hivatkozva megemlítette a tárca szakembere, hogy már volt eltiltása ilyen jellegű tevékenységért.

¹⁷ Pápai Faragó László a Syrius slágeresebb vonalát képviselte. Ez vezetett kenyéértörésre a csapaton belül, melynek során Pápai Faragó a Syrius egyik feléből 1968-ban megalapította a Juventus együttest. „Slágerbeatet” játszottak, sokat foglalkoztatták őket a rádió stúdióiban, és számos kislemezt is kiadtak velük. Kísérték Kovács Katit is, kis ideig pedig megfordult a soraikban Tátrai Tibor.

¹⁸ Az 1962 és 1978 között létező Syrius dzsessz-rockot játszó, emblematikus együttese a magyar rocktörténetnek. Olyan virtuóz személyiségek játszottak benne, mint Ráduly Mihály, Orszáczky Jackie, Pataki László, Veszelinov András vagy Baronits Zsolt.

lett aztán gyerekünk. Az is igaz viszont, hogy amikor azt mondtam, hogy menjünk Honoluluba nyaralni, akkor csak egy szavamba került, és már úton is voltunk.

Csatári Bence:

A sztárkultusz is más volt a hatvanas években, mint mostanában. Miben nyilvánult meg a rajongás az ön esetében?

Ambrus Kyri:

Rengeteg fajtája volt, de természetesen a levelek fontos fokmérői voltak egy-egy énekes népszerűségének. Anyukám megörököltte egyszer az íróasztalomat, amit teljesen elleptek a rajongói levelek. Ez egyiket egy börtönből kaptam – ugyanis sokat énekeltem fogvatartottaknak, szinte minden börtönben jártam fellépni – a rádióba címezve, feladóként csak annyit jelölt meg az illető, hogy hányas zárkából érkezett a küldemény, amelyben az állt, hogy ne hogy férjhez menjek, hanem várjam meg őt, mert ha kiszabadul, elvesz feleségül. Jaj, gondoltam magamban, csak meg ne találjon ez a bűnöző! Egy, a büntetésvégrehajtás területén járatos ismerősöm mondta nekem, hogy becsüljem meg ezt a levelet, mert el nem tudom képzelni, mennyi megvesztegetéssel járhatott – jellemzően cigarettában mérve –, hogy ezek a sorok kikerüljenek a börtön falai közül. Egy másik levél hasonlóan extrém volt, mert a külföldi illető nem tudta a címetem, és csak annyit írt rá, hogy „Ambrus Kyri, Magyarország”, a bélyeg helyére pedig a fényképet ragasztotta. Mondanom sem kell, megkaptam a levelet minden nehézség nélkül. Előfordult olyan is, hogy az egyik étteremben, ahol korábban felléptem, a fényképeimmel díszített szalvétákkal terítettek meg, amikor legközelebb arra jártam. Szívet melengetőek ezek a ragaszkodást és szeretetet kifejező relikviák.

Csatári Bence:

Ambrus Kyri a táncdalfesztiválok állandó résztvevője volt. Hogy dőlt el, hogy kinek melyik szám jut?

Ambrus Kyri:

Mivel a táncdalfesztivál a dalok és nem az előadók versenye volt elsősorban, így a szerzők nézték ki maguknak, kivel szeretnék elénekelteni az adott szerzeményt. Ez ellen nemigen volt apelláta, eszi, nem eszi, nem kap mást alapon zajlottak ezek az osztozkodások. Ez a felállás viszont alapvetően határozta meg az énekesek helyzetét, hiszen aki nem kapott túl jó számot, fergeteges énekléssel sem igen kerülhetett dobogóra. Mondhatjuk úgy is, hogy ki voltunk szolgáltatók a szerzőnek, esetleg a műsor szerkesztőinek. Még azt is ők határozták meg, hogy ki kísérje az énekeseket.

Csatári Bence:

A *Nappalok és éjszakák* volt a táncdalfesztiválon a legnagyobb sikere, 1967-ben harmadik helyezést ért el ezzel a dallal. Igaz, hogy eredetileg másnak szánták ezt a szerzeményt?

Ambrus Kyri:

Igen, az eredetileg felkért művész nem tudta elénekelni, és én az utolsó pillanatban kaptam meg a lehetőséget. Balassa P. Tamás egy héttel a táncdalfesztivál előtt hívott fel, hogy próbáljam meg előadni ezt a számot. Mondta is nekem, hogy hadd tudja meg mindenki, aki még eddig nem tudta, hogy milyen jó a hangom. Egy hét alatt sikerült megtanulnom a darabot, amit pedig eredetileg énekeltem volna, azt sutba dobtam. Ez más volt már, mint a gyermeki hangszínem.

Csatári Bence:

1966 és 1971 között énekelt a táncdalfesztiválokon. A *Nappalok és éjszakák* volt egyértelműen a legjobb dala vagy a többi is jó volt, csak nem volt szerencséje és a zsűri nem értékelt?

Ambrus Kyri:

A többi dalom sajnos nem ütötte meg a mércét. Nemcsak a zsűri szerint, hanem szerintem sem. Már nem is emlékszem pontosan, mikor melyiket énekeltem.

Csatári Bence:

1966-ban az *Én itt, te ott*, 1968-ban a *Na nem, ami sok, az sok*, 1969-ben az *Egy fecske is csinálhat tavaszt*, 1971-ben pedig a *Halló, próbáljunk szerencsét!* volt a repertoárján. Egyiket sem érezte magához közelállónak?

Ambrus Kyri:

Nem igazán, és így nem is lehetett sikerre vinni ezeket. Az 1972-es, utolsó táncdalfesztiválra már nem is hívtak, én meg nem kuncsorogtam. Hiába kedvelt engem akár Balassa P. Tamás, akár Bánki Laci bácsi, ők úgy látszik kevesek voltak ahhoz, hogy az érdekekben lobbizzanak.

Csatári Bence:

Ennek ellenére, ha végignézzük azokon, akik táncdalfesztiválos számokat írták önnek, a névsor nagyon pazar. A többi között Lovas Róbert,¹⁹ Gyulai-Gaál János,²⁰ Martiny Lajos²¹ zeneszerzők vagy ifjabb Kalmár Tibor²² szövegíró.

Ambrus Kyri:

Nekik is az volt az érdekük, hogy forogjon a nevük, de nem tudtak mindig zseniálisat alkotni, hiszen ezeket a dalokat megrendelésre teljesítették. Akikkel szimpatizáltak és akiknek kedvezni akartak a szervezők, rendezők, azoknak adták a nagyon jó számokat, a többiek pedig a tölteléket képviselték. De bizonyára a szerencse is közrejátszott abban, ki melyik számot kapta.

---

¹⁹ Lovas Róbert (1942) a táncdalfesztiválok és a beatkorszak egyik ünnepezt zeneszerzője volt. Írt számot mások mellett Koós Jánosnak, Aradszky Lászlónak, Korda Györgynek, az Atlantis együttesnek, Balás Eszternek, Bence Mártának, Fenyvesi Gabinak, Harangozó Terinek, Koncz Zsuzsának, Kovács Katinak, Magay Klementinának, Mikes Évának, Mátray Zsuzsának, Németh Józsefnek, Poór Péternek a Syriusnak, Szécsi Pálnak, Tárkányi Tamarának, Zalatnay Saroltának. *A tettes én vagyok* címmel 1970-ben nagylemezen jelentek meg összegyűjtött számai. 1972-es disszidálása után számainak betiltották. 1982-ben NSZK-filmhez írt zenét, *Kard és tűz* címmel.

²⁰ Gyulai Gaál János (1924–2009) Erkel Ferenc-díjas, eMeRTon-díjas, Artisjus-életműdíjas zeneszerző, aki a „slágercéhhez” tartozott, azaz a kádári-aczéli kultúrpolitika könnyűzenei életének meghatározó alakjaként a slágerek előállításáért volt felelős. Rendre elhangzottak szerzeményei a táncdalfesztivál hőskorában, 1966 és 1972 között. Ő írta egybekel mellett Kovács Kati 1966-os első helyezett *Nem leszek sohasem a játékszered* című dalát.

²¹ Martiny Lajos (1912–1985) zongoraművész, zeneszerző, karmester. A Magyar Rádió tánczenekarának alapító tagja és vezetője. Éveken át a Magyar Jégrevü zenei vezetője volt. 1940 és 1982 között számos dzsessz- és tánczenei lemeze jelent meg Magyarországon. 1987-ben a *It's A Hap-Hap-Happy Day* címen jelent meg nagylemeze az NSZK-ban.

²² Ifjabb Kalmár Tibor (1920–1998) szövegíró dalait többi között Ambrus Kyri, Aradszky László, Bakacsi Béla, Fenyvesi Gabi, Harangozó Teri, Hollós Ilona, Koncz Zsuzsa, Korda György, Kovács Erzsébet, Kovács Kati és Koós János énekelte.

Csatári Bence:

A Magyar Rádió *Made in Hungary* és *Tessék választani!* című vetélkedőinek is állandó résztvevője volt.

Ambrus Kyri:

Itt is elmondható az, ami a táncdalfesztiválokra igaz: az ezekben a műsorokban előadott számaim is a „futottak még” kategóriába tartoztak, így esélyem sem volt nyerni. Annyira nem voltak jók, hogy én magam is borzalmasnak tartom egyiket, másikat.

Csatári Bence:

Önnel számos kislemezt készített az MHV a Rottenbiller utcai stúdióban. A kor színvonalának megfelelőek voltak ezek a felvételek?

Ambrus Kyri:

Nekem megfelelő volt, és a végeredménnyel is javarészt elégedett voltam. A hangmérnök is jól végezte a munkáját. Persze a precíziós részletkérdésekhez nem értek, így nem biztos, hogy mérvadó a véleményem. A Magyar Rádió 8-as stúdiója és az MHV stúdiója között sem nagyon éreztem minőségbeli különbséget. Amit viszont a rádióban vettem fel, azt általában nem kellett újra rögzíteni az MHV-ben, hanem minden további nélkül átvették és kiadták.

Csatári Bence:

A Magyar Rádióban Bolba Lajos²³ a gyártási osztály vezetőjeként sokat tudott tenni egy-egy énekesért. Róla milyen emlékei vannak?

Ambrus Kyri:

Velem soha nem kekeckedett, de mindig az történt, amit ő akart. De akkoriban fel sem merült bennünk, hogy vitatkozzunk ezekkel a „nagy emberekkel”. Emberileg sem volt különösebben szoros kapcsolat közöttünk: köszöntünk egymásnak, de semmi több, ahogy Faludi Rezsővel,²⁴ a zenei főosztályvezetővel sem. Szentkuti Pál,²⁵ a szórakoztatózenei rovat, későbbi osztályvezetője viszont imádott engem. Neki köszönhetem, hogy a *Könnyűzenei Híradó* című rádiós műsort vezethettem, mert azt mondta, nagyon jól artikulálok, és szépen lassan beletanultam ebbe a szakmába. Annak idején többen is mondták, milyen okos vagyok, mert előre gondoskodom a jövőmről, hiszen az éneklést nem lehet a végtelenségig művelni. Folyamatosan dicsértek, hogy civil foglalkozás után néztem.

Csatári Bence:

Ezzel a műsorral kapcsolatban mire a legbüszkébb?

Ambrus Kyri:

Arra, hogy amikor 1968-ban itt járt nálunk Ella Fitzgerald,²⁶ aki az Erkel Színházban lépett fel, engem küldtek ki a Royal Szállóba, hogy készítsek vele interjút. Először

---

²³ Bolba Lajos (1931–2018) a Magyar Rádió Zenei Főosztályának gyártási és tervezői rovatvezetője, ő vezette a felvételeket, illetve javarészt ő döntött arról, hogy mely számokat és kikkel vegyék fel. A Magyar Rádió részéről a táncdalfesztiválok fő szervezője. Olyan nagyszerű rádióműsorok fűződnek a nevéhez, mint a *Tessék választani!*, a *Made in Hungary* és a *Slágerbarátság*.

²⁴ Faludi Rezső a Magyar Rádió Zenei Főosztályát vezette lényegében a Kádár-rendszer elejétől végéig.

²⁵ Szentkuti Pál (1932–1986) a Szórakoztatózenei Osztály vezetője volt a Magyar Rádióban.

²⁶ Ella Jane Fitzgerald (1917–1996) tizenháromszoros Grammy-díjas amerikai dzsesszénekesnő, szakmájában minden idők egyik legkiemelkedőbb személyisége.

megjlesztett ez a lehetőség, aztán gyakoroltam, hogy mit kérdezek majd. Mint utóbb kiderült, felesleges volt ennyire izgulnom, mert a művészről rendkívül rutinos nyilatkozónak számított, így magától elmondott mindent, szinte kérdezni sem kellett, csak annyit mondtam neki a végén angolul, hogy érezze jól magát nálunk.

Csatári Bence:

Hírolvasónak azonban, úgy tudom, nem akarták felvenni.

Ambrus Kyri:

Többször is felvételiztem a rádióba, de minduntalan visszautasítottak, mindenféle különösebb indoklás nélkül. Nem értettem a dolgot, ezért megérdeklődtem a rádió párttitkáránál, Bátonyi Györgynél, mi lehet ennek az oka. Ő tolmácsolta nekem a felvételiztető bizottság véleményét, miszerint az nem járja, hogy egyszer tinglitangli számokat énekelek a szerelemről, máskor meg a vietnámi háború szörnyűségeiről számolok be az éteren keresztül. Még azt is felajánlottam, hogy levelező vagy esti tagozaton elvégzem az egyetemet, ha ez a feltétele annak, hogy bekerüljek, de ezt is visszautasították. Így történt, hogy 1967-től egészen 1993-ig külsősként dolgoztam a rádióban. Vezethettem műsorokat, de a szerkesztő Divéky István volt, nekem ezt a munkakört nem engedélyezték, és nem kaptam státuszt sohasem. Menetközben számos műsort vezettem: *Magnósok figyelem!*, *Magnóról magnóra*, *Filmzenei újdonságok*. A rádiós munkám azonban nagyon inkorrekt módon zárult: bementem, hogy elkészítsem az aktuális műsoromat, de a portán nem kaptam meg a stúdió kulcsát. A titkárnő árulta el nekem, hogy megszűnt a műsor, ahol dolgoztam. Még azt sem mondták, hogy köszönik szépen, ennyi volt. Nagyon megalázva éreztem magam, de mint kiderült, nagyon sokakkal csinálták még ugyanezt, egy nagy tisztogatási hullámnak voltunk az áldozatai. Ezt megelőzően, még 33 évesen a Magyar Televízióban is érdeklődtem Fellegi Tamásnál,²⁷ hogy tudnának-e főállást adni, miután a *Slágerkupát* ott is vezettem. Ő azt mondta, hogy öreg vagyok. Nyilvánvalóan ez kifogás volt, de beletörődtem.

Csatári Bence:

Bágya András is nagyhatalmú úr volt a rádióban, nemcsak egyszerű zeneszerzőként funkcionált, hanem erős ráhatása volt arra, ki mit énekeljen.

Ambrus Kyri:

Ő nem szeretett engem, ez köztudott volt. 1964 őszén egy KISZ-küldöttséggel kimehettem volna Angliába egy nemzetközi zenei rendezvényre műsorvezetőnek, tekintettel arra, hogy majdnem anyanyelvi szinten beszéltem angolul, de végül megfúrta, és helyettem Toldy Mária²⁸ utazott. Ez nagyon rosszul esett.

Csatári Bence:

Nem volt más alkalom, amikor kárpótolhatta magát ezen a téren?

Ambrus Kyri:

---

²⁷ Fellegi Tamás (1930–2015) pályája az MTI-ben, majd a Magyar Rádióban indult 1948-tól, de 1957 januárjában a forradalom alatti „ellenséges” magatartása miatt felfüggesztették, majd fegyelmeivel elbocsátották. 1963-ban hívták a Magyar Televízióhoz, ahol megszervezte a kulturális rovatot. Ő alapította a Szórakoztató- és Zenei Főosztályt, amely olyan műsorokat készített, mint a *Nyilik a rózsza*, a *Röpülj Páva*, az *Aranypáva*, a táncdalfesztivál, a Nemzetközi Karmesterverseny, és a Zenés TV Színház.

²⁸ Toldy Mária (1938) énekesnő, énektanár. A hagyományos tánczene egyik kiemelkedő képviselője. 1966-ban *Más ez a szerelem*, 1967-ben pedig a *Rövid az élet* című dala kapott megosztott első helyezést a táncdalfesztiválon.

De igen, egyszer Monte-Carlóban rádiós műsorok vetélkedőjére mehettem ki, ahol az utolsó napon a gálaműsoron léptem fel. Maga a műsor jól sikerült, de az előzményekben itt is vegyült némi öröm. Ötcsillagos szállodában helyeztek el minket, éppen a legnagyobb kaszinóval szemben, de elfelejtettek szólni, hogy kint tartózkodásom idejére a helyi rádió vendége vagyok. Így aztán első nap a titokban kicsempészett pénzből vettem magamnak a boltban zsemlét meg felvágottat, és nagy könnyezve azt ettem meg a szobámban. Borzasztóan rosszul esett, hogy a nagy pompa közepette ennyire nem törődtek velünk. Aztán másnap Tamássy Zdenkó²⁹ felvilágosított, hogy bármit fogyaszthatok, a helyiek gondoskodnak az ellátásomról. Ebben az egészben az volt a legborzasztóbb, hogy az otthoniak még arra sem vették a fáradságot, hogy szóljanak nekem: a szállodai ellátásomat a franciák megoldják. Egész egyszerűen felháborító volt ez a nemtörődömség.

Csatári Bence:

Azért a külföldi szakmai sikerek talán el tudták homályosítani a keserves körülményeket és az emberi gyengeségeket. Az 1966-os sopoti fesztiválról, ahol különdíjas lett, milyen emlékei vannak?

Ambrus Kyri:

Itt háromféle számmal kellett készülni: egy lengyellel, egy magyarral és egy szabadon választott dallal. Mivel az előbbi kettő eléggé felejthető volt, a szabadon választott kategóriában nagy dobásra szántam el magam, és a *Hava nagila* című héber dal mellett döntöttem. A hangszerelő Deák Tamás³⁰ megkérdezte tőlem, hogy teljesen megbolondultam-e, hogy a lengyelek előtt ezt a számot akarom előadni, de meggyőztem arról, hogy ezt meg lehet csinálni. Élőben ment a közvetítés, az Intervízió és az Eurovízió is adta, emiatt aztán kikötötték, hogy nincs ismétlés, a műsoridőhöz szigorúan kell tartanunk magunkat. A szerkesztők döntése értelmében én voltam az első fellépő, mondván, hogy a futottak még kategóriába tartozom, legyenek túl rajtam hamar. Épphogy elhelyezkedtek az emberek, amikor elkezdtem énekelni a *Hava nagilat*. Akkora sikerem volt, hogy végül háromszor adtam elő a dalt. Az emberek üvöltöttek, dobogtak, nem akartak leengedni a színpadról. Hiába jött be a konferanszié, hogy továbbvigye a műsort, sőt a következő számba is hiába kezdtek bele, nem engedte a tomboló nézősereg, hogy folytassák, engem akartak. Zúgott a „Vengerka, vengerka!”, ami magyar lányt jelent. Ilyen a pályafutásom alatt sem előtte, sem utána nem történt velem. A különdíjon felül kaptam jutalmul egy háromhetes lengyelországi turnét, természetesen tisztességes gázsíért. Lengyelországban egyébként is öröm volt fellépni magyarként, mert imádtak, és imádnak minket a mai napig. Sokat jártunk ki hozzájuk, és olyan is előfordult, hogy megálltunk egy benzinkútnál tankolni, és nem engedtek minket fizetni, csupán azért, mert magyarok vagyunk. Egy másik alkalommal egy kávézóban, amikor meghallották, hogy magyarul beszélünk, egyből hozták nekünk a süteményeket.

Csatári Bence:

---

²⁹ Tamássy Zdenkó (1921–1987) eMeRTon- és Erkel Ferenc-díjas zeneszerző, több operája is ismert. Szabó István rendező felkérésére a *Mephisto*, illetve a *Redl ezredes* című filmekhez komponált kísérőzenét. Ő volt többek között a *Régi idők focija*, a *Szeleburdi család*, az *Illetlenek*, az *Isméri a szandi-mandit?* és a *Palacsintás király* című nagy sikerű filmek zeneszerzője is. A Magyar Rádiónál 1953–1954-ben a Zenei Osztály vezetője volt, később lektora lett a Könnyűzenei Osztálynak, illetve elnöke a Táncdal- és Sanzonbizottságnak. Írt számokat többi között Szécsi Pálnak, Fenyvesi Gabinak és Psota Irénnek.

³⁰ Deák Tamás (1928) zeneszerző, karmester, trombitás és zenetanár. Mintegy ötven táncdal, harminc szimfonikus könnyűzenei darab, húsz dzsesszkompozíció, rajzfilmzenék, balettzenék szerzője. Ő írta Fenyvesi Gabinak az *Ádám, hol vagy?* című, az 1967-es táncdalfesztiválon harmadik helyezett számot, de a nevéhez fűződik a *Macskafogó*, a *Kérem a következőt!* (Doktor Bubó) és a Mézga család rajzfilmsorozatok zenéje is.

Egyéb szocialista országokban is fellépett, ezek közül a szovjet turnék mindig nagy kihívások elé állították a művészeket.

Ambrus Kyri:

Ezekre a turnékra az Interkoncert szervezésében mentünk. Volt, hogy a Szovjetunióban eltöltöttem egyhuzamban három-négy hónapot is. Nagy sikereim voltak, amikor pedig elővettem egy-egy orosz slágert, a hangulat mindig a tetőfokára hágott. Mindenhová repülőgéppel utaztunk, akkora távolságok voltak. Volt, hogy magyarul területeken, Kárpátalján is szerepeltünk, és mindig Aradszky Lacival³¹ mentünk. Annak idején volt egy olyan elképzelés, hogy mi leszünk az új Záray–Vámosi páros, de azért a házasságig nem jutottunk el, bár nagyon jól kijöttünk egymással az éneklésben, és egyébként is jó barátságban voltunk. Duetteket is énekeltünk, és nagyon sokat ugrattuk egymást. Leningrádtól – ma Szentpétervár – Moszkváig, Novoszibirszkától Tuláig és Taskentig számos helyen léptünk fel. Kis lélekvesztőkkel jártuk az országot, amiknek a pilótafülkéje mindössze egy koszos ronggyal volt elválasztva az utastértől. Repülőtér nem volt, általában a prérin szálltunk le, onnan mentek tovább a leszálló parasztok az élőállataikkal. Borzalmasak voltak az utazási körülmények, de némi vodkával és pezsgővel ki lehetett bírni. Hála Istennek, nem kellett vinnünk felszereléseket, mert mindent biztosították a rendezők. Nekünk, szólóénekeseknek még mikrofonokat is adták, nem úgy, mint Koós Janiéknak,³² akik zenekari cuccot is szállítottak, hiszen ők az Express³³ együttessel mentek ki.

Csatári Bence:

A szovjetunióbeli embert próbáló körülmények már-már a magyar pop- és rocktörténet kánonjában is szerepelnek.

Ambrus Kyri:

A legrosszabb élményem talán a Kaszpi-tó melletti Mahacskalában esett meg. Elképesztő mocsok volt mindenhol, a szálloda is hihetetlenül nézett ki. Egy lengyel táncospár azt tanácsolta: ne toljuk túl közel az ágyunkat a falhoz, mert akkor nehezebben szállnak ránk a poloskák. Sajnos igazuk lett, össze-vissza csipkedtek minket. A fürdőszoba sötétkékre volt festve, úgy nézett ki, mint egy kripta, ráadásul a falon kívül jöttek a mohalepte vízcsövek, amiken valamilyen állat is mászott ráadásul. Egyszerűen lehetetlen volt a tisztálkodás. A gázsinkat nem tudtuk elkölteni, így egy kisebbfajta zsákban tartottuk, és mindenhová vittük magunkkal. Az egyik mahacskalai koncertünk után egy nagyon rosszcú férfi keresett meg bennünket az öltözőben, egyetlen foga volt, és meghívott magukhoz vacsorázni. Mi Aradszky Lacival nem mertünk nemet mondani, annyira erőszakos volt. Egy hosszú szerpentinre vitt az út, és amikor megérkeztünk a sziklába vájt barlanglakásához, félni kezdtünk. Persze alaptalanul: nem történt semmiféle atrocitás, tényleg rajongók voltak. Arra már nem emlékszem, hogy mertünk-e enni náluk, de az megmaradt az emlékezetemben, hogy a férfi búcsúzásképpen egy elefántcsont markolatú bicskát ajándékozott Lacinak. Na, akkor hittem azt, hogy kinyírnak bennünket, de erről hála Istennek szó sem volt.

---

³¹ Aradszky László (1935–2017) táncdalénekes, a hatvanas évek egyik legnépszerűbb előadója. 1966-ban megnyerte a Magyar Rádió *Made in Hungary* című versenyét az *Isten véled édes Piroskám* című dallal. Kislemezre rögzítve ez a szám lett a magyar hanglemezgyártás történetének első aranylemeze.

³² Koós János (1937–2019) komolyzenei képzettségű táncdalénekes, előadóművész, humorista, színész. Legnagyobb slágerei: *Kislány a zongoránál*, *Sír a telefonon*, *Annyi ember él a Földön*, *Kapitány*, *Nem vagyok teljesen örült*. Előadói, illetve első díjakat nyert az 1966-os, az 1968-as és az 1969-es táncdalfesztiválokon.

³³ Az Express együttes 1962-ben alakult, ebben az évben XIII. kerületi Dixieland Band néven léptek fel a *Ki mit tud?*-on. Többször nyertek díjat könnyűzenei bemutató versenyeken, de a táncdalfesztiválok kísérezzenekaraként is játszottak. Kísérték Hofi Gézát, Kovács Katit, Koós Jánost, Korda Györgyöt.

Asgabatban is szívszorító élményben volt részem, ott a birkahús, amit az étteremben rendeltünk, rendkívül bűdös volt, ezért inkább odaadtuk az ottani vendégeknek. Azok az emberek úgy vetették magukat az ételre, mintha már hónapok óta nem ettek volna rendesen, egészen tragikus szituáció volt. Mi meg nem tehattünk mást, rendeltünk magunknak egy pezsgőt, mert az mindig mindenhol kapható volt a Szovjetunióban. Egy másik alkalommal, Grúzia területén úgy bántak velünk, mint valami nagykövetségi küldöttséggel, de még itt is hiba csúszott a vendéglátásba, mert amikor egy gyapotföldre látogattunk, az ottani kolhozban nem volt rendes angol WC, ezért egy olyan pottyantósba küldtek minket, amelynek csak egy szőnyeg fedte a bejáratát, viszont hátulról hiányzott a fala, ezért szabad belátást engedett a szántóföldekről. Kellemetlen volt, de nem volt mit tenni, csak azt tudtuk használni. Egyébként a tbiliszi vasútállomáson a Moszkvából érkező vonatokra azt mondták, hogy megjött a szerelvény a Szovjetunióból. Vicces volt, hogy nem tartották magukat a Szovjetunióhoz tartozónak.

Csatári Bence:

Az Interkoncert szovjetunióbeli megfelelője, a Goszkoncert képviselői mindig önökkel tartottak?

Ambrus Kyri:

Ők egyben a belügyi megfigyelőink is voltak, nem is csinálhattunk bármit szabadon. Tudtak magyarul, így értették miről beszélgetünk egymás között, emiatt nemigen érezhettük magunkat teljesen szabadnak. Politikailag viszont nem hiszem, hogy annyira érdekesek lettünk volna, hiszen mi „csak” énekeltünk, nem egy kémhálózat tagjai voltunk.

Csatári Bence:

Lehetett seftelni a Szovjetunióban vásárolt termékekkel és a Magyarországról hozott holmikkal?

Ambrus Kyri:

Hallottunk ilyesmikről, de én soha nem csináltam semmi effélét. Egyetlen alkalommal hoztam csak haza egy porszívót. Évtizedekig működött, akkor dobtam csak ki, amikor édesanyám meghalt, pedig még akkor is bevethető állapotban volt. A szovjet termékeknél ez a kétféle véglet létezett: vagy örökké működtek, vagy már akkor rosszak voltak, amikor az ember kihozta őket az üzletből. Ez utóbbi kategóriába tartoztak a Junoszty televíziókészülékek, amelyeket mi csak „nye rabotaja masinának”³⁴ hívtunk.

Egyszer elmentünk az emblemikus Gum áruházba is Moszkvában, ahol mindenféle formában lehetett kapni Lenin-szobrokat, alapvető cikkekből viszont hiány volt. Ha érkezett mondjuk egy cipőszállítmány, az emberek megrohmozták a boltot, és mindenki kapott egy dobozban cipőt, mindegy volt, hányas méret, milyen színű vagy éppen tetszik-e, eszi, nem eszi, nem kap mást alapon vették meg ezeket. Nagy szerencse volt, ha valakinek megfelelt, de a többség szerencsétlen módon egymással próbált csereberélni egészen addig, amíg végül mindenkinek jutott egy többé-kevésbé használható darab. Szörnyű állapotok uralkodtak, abszurd és groteszk volt minden, ami a kereskedelmet és a közellátást illeti.

Csatári Bence:

Ha ekkora méretű volt a hiánygazdaság, felmerül a kérdés, mit csináltak a pénzzel, ha nem lehetett ott kint elkölteni?

---

³⁴ Szó szerinti fordításban: nem dolgozó gép. A magyar nyelv sokszor átvett az orosz nyelvből humoros formában szófordulatokat, vagy akár kreált is új kifejezéseket a pártállami időkben.

Ambrus Kyri:

Hazahoztuk, a tíz százalékot szovjet rubelben befizettük az Interkoncert kasszájába, majd hivatalos árfolyamon beváltottuk forintra a maradékot.

Csatári Bence:

Jugoszláviában is járt, ami viszont félig már Nyugatnak számított.

Ambrus Kyri:

Jugoszláviában mindig nagyon jól éreztük magunkat, itt minden alkalommal megcsapott minket a Nyugat szele, a Vajdaságban pedig valóságos népünnepélyt jelentett a fellépésünk. Olyannyira, hogy aznapra – szinte hihetetlen, de így történt – teljes munkaszüneti és iskolaszüneti napot rendeltek el, libát, kacsát, disznót vágtak, óriási vendéglátásban volt részünk, sőt volt, ahol fából diadalkaput állítottak fel köszöntő felirattal, hogy ezzel is tisztelegjenek előttünk. Egyszer felléptem Splitben az ottani táncdalfesztiválon, valamint Belgrádba is sikerült eljutnom. Csehszlovákiában inkább csak a magyarok által lakott területeken léptünk fel, ott is nagy szeretettel vártak minket. Összességében elmondható a keleti blokk országaiban aratott sikereinkről, hogy nem ismerték ugyan a számainkat, hanem az volt számukra a hívószó, hogy magyarok vagyunk.

Csatári Bence:

Az NDK-ban is jó néhányszor szerepelt.

Ambrus Kyri:

Oda kizárólag televíziós felvételekre hívtak, koncertezni sosem. Az igazi sztárnak ott Izsmán Nelly³⁵ számított a magyar táncdalénekesek közül. Megfordultam ezenkívül Bulgáriában is. Annak jegyében is utazhattunk ezekbe a KGST-országokba, hogy majd onnan is jönnek Magyarországra az ottani előadók. Hogy ez a viszonyosság nem mindig teljesült, annak az lehetett az egyik magyarázata, hogy nagy átlagban a magyar zenei élet sokkal fejlettebb volt, mint a többi szocialista országban.

Csatári Bence:

A külföldi fellépéseket hogy egyeztették össze a belföldiekkel?

Ambrus Kyri:

Jó előre megállapodtunk az Interkoncerral a külföldi útjaink időpontjairól, de előtte az ORI-val is egyeztetnünk kellett. Persze még így is csúszhatott hiba a gépezetbe, ami velem is megtörtént, amikor a belgiumi Oostendében lett volna fellépésem, de Keszler Pál közölte velem, hogy aznap Nyíregyházára kell mennem. Egyeztetési hiba történt: ott volt lekötve két előadásom. Persze lehettek volna egy kicsivel rugalmasabbak, mert azokat a nyíregyházi fellépéseket rövid időn belül pótolhattuk volna, de ők hajthatatlanok maradtak, úgyhogy nem mehettem Belgiumba.

Csatári Bence:

---

³⁵ Izsmán Nelly (Izsmán Kornélia) (1943–2014) legnagyobb slágere a *Su, su bolondság* című dal volt. Remekül táncolt, a Moulin Rouge, a Maxim Varieté, az Astoria és a Kamara Varieté revüműsoraiban is szerepelt. 1969-ben férjével együtt nyugat-európai vendég szereplésre ment, majd 1985-ig előbb Kelet-Berlinben a Friedrichstadt-Palastban, majd a párizsi Olympiában lépett fel.

Ha már a külföldi szerepléseknél és az idegen nyelvű daloknál tartunk, ön angol és olasz nyelven is énekelt.

Ambrus Kyri:

A külföldi dalok kiosztásába a magyar zeneszerzők érthető módon nem szóltak bele, hiszen nem volt ezekkel kapcsolatban semmilyen személyes érdekelttségük, ugyanakkor az olasz slágereket magyarra fordító Vándor Kálmán³⁶ mások mellett engem is kiszemelt: úgy gondolta, jól elő tudom adni ezeket a dalokat. Az angol nyelvű számokat én választottam, az MHV-nél pedig megengedték, hogy egyik-másik kislemezem valamelyik oldalára feltehessem ezeket.

Csatári Bence:

Kislemezek tucatjait jelentette meg, nagylemezből viszont csak egyet engedélyeztek önnek. Ez hogy fordulhatott elő?

Ambrus Kyri:

Nem voltam berkeken belül, ezért sokáig mellőztek, de az egyetlen nagylemezemnek is külön története van. 1983-ban a Feneketlen-tónál lévő Budai Parkszínpadon *Rádióstúdiósok találkozója* címen tartottak egy koncertszerű előadást, ahol én is felléptem a legismertebb dalommal, a *Fehér házikóval*, közvetlenül a szünet előtt. Nagy sikerem volt, vissza is tapsoltak, a szünetben pedig berohant hozzám az öltözőbe Bors Jenő,³⁷ az MHV igazgatója, és bizonygatta, hogy ő nem tudta, hogy engem ennyire szeret a közönség. Úgy tett, mint aki csodálkozik, hogy nekem eddig nem jelent meg nagylemezem, pedig nyilván a bevétel lebegett a szeme előtt, amikor felkért az album elkészítésére. Úgy láttam, kapok még egy esélyt, hogy megmutassam, mit tudok, de az addigi kislemezeken szereplő, pláne a táncdalfesztiválos számaimtól nem lehetett nagy sikert remélni, így nem is terveztem, hogy felteszem őket a nagylemezre. Így aztán új dalok után kellett néznom, és ekkor jött a következő nagy pofon: az igazán nagy zeneszerzők nem voltak hajlandók szóba állni velem, mondván, a rádióban úgysem fogják játszani ezeket, és hiába lennének ezek jó számok, elvesznének. Erdős Péter³⁸ – akivel nekem soha semmiféle kapcsolatom nem volt – keze messzire elért, és sajnos még azt is el tudta intézni, hogy bizonyos előadókat ne játsszanak sehol, ha úgy akarta. Borzalmas világ volt, de nem lehetett szembemenni vele. Egyetlen

---

³⁶ Vándor Kálmán László (1922–2016) magyar sportújságíró, dalszövegíró, számos olasz sláger magyarra fordítója. Öt nyelven beszélt. Mások mellett Cserhádi Zsuzsának, Katona Klárinak, Korda Györgynek és Kovács Katinak írt szövegeket. A *Nemzeti Sport*, majd *Népsport*, továbbá a *Friss Újság*, a Magyar Rádió olasz nyelvű szerkesztősége és a *Képes Sport* munkatársa volt. 1956-tól a *Népszavánál* dolgozott.

³⁷ Bors Jenő (1931–1999) nagyapja Landler Jenő, a Tanácsköztársaság belügyi, majd kereskedelmi népbiztosa. Bors Jenő 1956-ban még a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség aktivistája volt, majd hét éven keresztül a Külkereskedelmi Minisztérium Elvi-Távlati Tervek Osztályát vezette. 1965 és 1990 között ő állt az MHV élén. A könnyűzenével ellentétben a komolyzenében jártas MHV-igazgatónak sokszor volt konfliktusa a zenészekkel, a média egy részével, a pártállami vezetéssel és beosztottjaival egyaránt. A cenzúra piramisának csúcsán Erdős Péterrel ketten álltak, ezért is mondták az MHV-nél: „Kicsi a Bors, de Erdős!”

³⁸ Erdős Péter (1925–1990) „popcézár”, a Kádár-rendszerben a könnyűzenei élet egyik vezető cenzora. 1958 és 1959 között a Szerzői Jogvédő Hivatal Színházi Osztályát vezette, 1960 és 1966 között az ELTE jogi karán esti tagozaton folytatott tanulmányokat. 1968-tól dolgozott az MHV-nál, ahol rövidesen titkárságvezető, majd sajtóosztály-vezető lett, és bár hivatalos beosztása szerint sem a cég első, sem a második embere nem volt soha, Bors Jenő igazgató mögött a rangsorban az informális második poszton jó ideig a könnyűzenei élet tényleges irányítójaként tartották számon. Nevéhez fűződik a „fekete bárány” bandák (Beatrice, Hobo Blues Band, P. Mobil) és a punkzenekarok ellehetetlenítése iránti szándék.

zeneszerző, Havasy Viktor³⁹ az, aki erről nekem őszintén beszélt. Emiatt nagyon nehezen jött össze a lemezre a tizennégy szám, a végén mégis vissza kellett nyúlni a régi dalokhoz. Körmendi Vilmos⁴⁰ volt a hangszerelő, az ő érdeme, hogy a régi nótákat új köntösbe tudtuk csomagolni. Őt egyébként kedveltem, soha senkivel nem volt rosszindulatú, és elég nagy befolyása is volt, persze mégsem akkora, hogy Erdős Péterét überelje.

Csatári Bence:

A hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek első felében, a turnék alkalmával hogyan alakította ki a saját műsorát?

Ambrus Kyri:

Mindig kiválogattam a legslágeresebb dalokat, hiszen sikert kellett aratni mindenhol, de arra is ügyelnem kellett, hogy a többiekkel is harmonizáljak, ugyanakkor ne legyen átfedés a repertoárunkban. Ahogy említettem, a nagylemezemre nehezen jöttek össze a saját számok, így ezt a haknikon már nem is erőltettem, inkább külföldi slágereket énekeltem magyarul. A *Fehér házikó* viszont nem maradhatott ki. A végére hagytam a *Hadd legyenek ma éjjel szerelmes beléd* című számot, ami tuti siker volt, illetve a *Viva Espana!*-t. Így aztán egy jól átgondolt, kipróbált műsorral álltam a nagyérdemű elé. Ekkoriban elég sok haknit bonyolítottunk le úgy, hogy Németh Krisztina kezdte a műsort, ő saját magát kísérte gitáron, majd ugyanezt tette Payer András⁴¹ is. Őket követte a fő attrakció, Hofi Géza,⁴² majd nekem kellett zárnom a produkciót. Nem volt egyszerű eset, eleinte nem is tudtam, hova legyen idegességemben, hogy Géza után nekem még egyszer meg kell nyernem a közönséget, de végül is sikerült, olyannyira, hogy számos esetben nem akartak leengedni a színpadról. A menetrendünk viszont annyira sűrű volt, hogy amíg én énekeltem, addig a többiek már egy másik településen kezdték a műsort. Eszméletlen tempót diktáltunk, de élveztük.

Csatári Bence:

Közben tett egy kis kirándulást a film világába is.

Ambrus Kyri:

Tarr Béla⁴³ *Panelkapcsolat* című filmjében szerepeltem, de nem kellett magam különösebben megerőltetnem: egy üzemi étkezdében adtam elő néhány számot. Valójában önmagamat játszottam, így nem volt szükség színészi játéokra.

Csatári Bence:

1985-ben teljesen véletlenül belekeveredett néhány kollégájával a 20. század egyik legnagyobb terrorcselekményébe.

---

³⁹ Havasy Viktor (1929–2011) a táncdal- és népdal- és népzenei színter vezető előadójának írt dalokat, a *Micsoda nagyszerű dolog*, a *Szereted-e még?*, a *Kapitány* és a *Fekete vonat* című slágerek szerzője.

⁴⁰ Körmendi Vilmos (1931–2016) eMeRTon-díjas zeneszerző, karmester, zenei rendező, a szanzenbizottság tagjaként is tevékenykedett.

⁴¹ Payer András (1941–2011) eMeRTon-díjas zeneszerző, énekes, leghíresebb dala a *Gedeon bácsi*. S. Nagy Istvánnal együtt az 1963-as televíziós szilveszteri műsorban tűntek fel. A beatzenekarok előretöréséig az egyik legnépszerűbb szerző-előadó. A hatvanas évek végétől saját maga adta elő műveit.

⁴² Hofi Géza (1936–2002) Kossuth-díjas és kétszeres Jászai Mari-díjas humorista, előadóművész, színművész, érdemes és kiváló művész, a Halhatatlanok Társulatának örökös tagja, a magyar kabaré történetének egyik leghíresebb és legtöbbet emlegetett alakja, aki önálló produkcióival egyéni stílust teremtett. Ő volt a „szelep”, és a „nép hangja”, aki rendszerkritikus hangot is megütött, sőt közismert volt Kádár-paródiája is.

⁴³ Tarr Béla (1955) Kossuth-díjas filmrendező, forgatókönyvíró. 2012-től a Magyar Filmművészek Szövetségének elnöke. Egyik emblemikus filmje a *Sátántangó*.

Ambrus Kyri:

Így van, ezt nevezem azóta is a második születésnapomnak. 1985. december 27-én a bécsi Schwechat repülőtéren iszlamista terroristák támadták meg az Izraelbe induló gépre várakozókat. Mi is oda tartottunk, Tel-Avivban lett volna fellépésünk. Legnagyobb szerencsémre éppen akkor mentem el a vízumomba fényképet csináltatni, amikor a terroristák elkezdtek lőni a sorban állókat. Az egyik kézigránát éppen ott robbant, ahol én álltam volna, a bőröndjeim mellé esett, oda, ahol Szegedi Molnár Géza⁴⁴ várakozott. Sajnos öt pont a gerincén találták el a repeszek, ami miatt deréktól lefelé élethossziglan megbénult és tolokocsiba kényszerült. Kibédi Ervin⁴⁵ is megsebesült a támadásban, Berényi Ottó⁴⁶ viszont hozzám hasonlóan megúszta. Fatalista vagyok, hiszek benne, hogy nekem az volt megírva: meg kell menekülnöm. Persze a bőröndjeimet szanaszét lőtték.

A nagy ijedelem után azonnal értünk küldtek egy követségi autót és hazahoztak bennünket, de este már csörgött a telefonom, Tel-Avivból hívtak, hogy mondjunk bármekkora összeget, megadják, csak menjünk ki, és adjuk elő a produkciónkat. Nyilván óriási szenzáció lett volna, ha a hírhedt terrortámadás túlélői felléptek volna náluk, de mondtuk, hogy nincs az a pénz, amiért mi újra útra kelnénk. Nagyon megrázott az eset, aztán muszáj volt az embernek megemésztenie, mert az élet ment tovább. Csak nagy sokára esett le a tantusz, mekkora szerencsém volt.

Csatári Bence:

Ezután még meddig tartott az aktív énekesi pályafutása?

Ambrus Kyri:

1987-ig, amikor apukám megbetegedett. Agyvérzést kapott, és ez volt a vízváltó. A kórházból ugyanis egyből hazahoztam, és nálam lakott. Meg vagyok győződve róla, hogy élete legszebb hét évét akkor töltötte el velem, nagy boldogságban éltünk, mígnem 1994-ben itt hagyott minket. Azért nem folytattam az éneklést, mert nem mertem egyedül hagyni, ugyanis a frász kerülgetett, hogy történik vele valami, amíg én távol vagyok. Így inkább megkíméltem magam az izgalmaktól, és neki szenteltem az életemnek ezt a szakaszát.

Csatári Bence:

Mostanában mi az, ami a legfőbb hobbijai közé tartozik?

Ambrus Kyri:

Nagyon szeretem az utazási filmeket, mert ha ezeket nézem, úgy érzem, eljutok a legegzetikusabb országokba, tájakra is. De a legnagyobb szenvedélyem a kártya, van egy baráti társaság, akikkel rendszeresen összejárunk kanasztázni.

---

⁴⁴ Szegedi Molnár Géza (1939–2008) 1964-től a Szegedi Nemzeti Színház, 1968–69-ben a Mikroszkóp Színpad tagja volt. 1975 és 1977 között a Kamara Varieté társulatában játszott. Énekes világsztárokról készített paródiáival külföldre is többször meghívták.

⁴⁵ Kibédi Ervin (1924–1997) Jászai Mari-díjas színművész, komikus, érdemes művész, a Vidám Színpad örökös tagja.

⁴⁶ Berényi Ottó (1926–2015) 1950-ben a Pécsi Nemzeti Színházban kezdte pályáját, majd 1952-ben az Állami Déryné Színház tagja lett. 1963-tól a Vidám Színpadnál, majd a későbbi Centrál Színházban játszott. Vígjátékokban, kabarékban, paródiákban és esztrádműsorokban szerepelt, a Hacsek és Sajó párosból Sajót alakította.